

El darrer discurs

Em sap greu, però no vull ser emperador. No és el meu ofici. No pretenc governar ni conquerir ningú. M'agradaria ajudar —si fos possible— gent de tota procedència i condició.

Totes les persones desitgem ajudar-nos. Som així. Volem viure per a la felicitat col·lectiva i no pas per a generar desgràcies. Per què ens hauríem d'odiar i de menysprear? En aquest món hi ha lloc per a tothom. La Terra, que és generosa i rica, pot garantir totes les nostres necessitats.

El camí de la vida pot ser el de la llibertat i el de la bellesa però, malgrat això, ens hi hem ben perdut. La cobdícia enverinà l'ànima de les dones i dels homes, aixecà muralles d'odi en el món, ens està fent avançar a pas d'ànec cap a la misèria i la mort. Hem creat l'època de la velocitat, però ens hi sentim com en una presó. La màquina que produeix abundor ens ha deixat en la penúria. Els coneixements ens han produït escepticisme: la nostra intel·ligència ens ha fomentat la indiferència i la crueltat. Pensem massa i sentim ben poc. No ens calen màquines, ens cal humanitat. No ens cal intel·ligència, ens cal amor i tendresa. Sense aquestes virtuts, la vida és violència i tot es va perdent.

L'aviació i la ràdio ens acostaren més. La naturalesa d'aquests ginys és una crida ben clara a la bondat, una crida a la germanor universal, a la unió. En aquests moments, la meua veu arriba a milions de persones desesperades d'arreu del món: homes, dones, criatures..., víctimes d'un sistema que tortura éssers humans i que empresona innocents. A qui em pugui escoltar li dic: «No desesperis!». La desgràcia que ha caigut damunt nostre no és més que el producte de la cobdícia agonitzant, de l'amargor de qui tem l'avenç del progrés humà. Qui odia desapareixerà, les dictadures cauran i el poder que fou arrabassat al poble hi retornarà. I així, mentre morin persones mai no s'acabarà la lluita per la llibertat.

No us lliureu a aquestes brutalitats que us menyspreen, que us esclavitzen, que reglamenten les vostres vides, que dicten els vostres actes, les vostres idees i els vostres sentiments; que us fan marcar el mateix pas, us sotmeten, us tracten com si fóssiu bestiar i us utilitzen com a carn de canó. No sou màquines! Sou persones! I porteu l'amor de la humanitat dins vostre! No odieu! Només odia qui no es fa estimar i qui no té humanitat! No lluiteu per l'esclavitud! Lluiteu per la llibertat!

El capítol 17 de Sant Lluç diu: «El Regne de Déu és enmig vostre». Vosaltres, el poble, teniu el poder de prendre aquesta vida lliure i bella i de fer-ne una aventura meravellosa! Per tant, en nom de la democràcia, utilitzem aquest poder! Ajuntem-nos! Llitem per un món nou, un món just que ens asseguri el treball i doni futur als joves i protecció als vells.

Prometent aquestes coses, els malvats pujaren al poder. Però ens han enganyat! No compleixen allò que prometeren! Mai no ho compliran! Els dictadors s'alliberen esclavitzant el poble. Llitem ara per alliberar el món, per abatre les fronteres nacionals, per acabar amb el luxe, l'odi i la prepotència! Llitem per un món raonable, un món en què la ciència i el progrés ens portin a la felicitat! En nom de la democràcia, unim-nos!

Hannah, m'estàs escoltant? Onsevulla que siguis, aixeca els ulls! Ho veus, Hannah? El sol esquinça els núvols que s'escampen! Sortim de la foscor i anem cap a la llum! Entrem en un món nou, en un món millor en què els homes i les dones estaran per damunt de la cobdícia, de l'odi i de la brutalitat. Mira amunt, Hannah! L'ànima de les persones ha guanyat ales i ja comença a volar. Vola cap a l'arc de Sant Martí, cap a la llum de l'esperança. Mira amunt, Hannah! Mira amunt!

CHARLES CHAPLIN

Discurs final de la pel·lícula "El gran dictador" (1940)

«El camí de la vida pot ser el de la llibertat i el de la bellesa»